

Tots els carrers de Girona

El carrer de la riera d'Oix

576

La riera d'Oix és un altre dels cursos d'aigua que es van utilitzar per donar nom —en el ple municipal del 19 de juliol del 1985— a carrers de la urbanització Girona 2, situada a l'entrada de la ciutat pel sud. Els promotors d'aquesta urbanització van tramitar a començaments dels anys setanta un pla parcial que preveia de fer en aquells terrenys un polígon de blocs de pisos dels que havien caracteritzat la dècada anterior. Però la crisi de la construcció i els canvis de gustos de la gent van aconsellar de canviar el plantejament i anar cap a una urbanització de cases unifamiliars de planta i pis amb jardí, que és el que s'ha fet finalment, d'acord amb un PEMU aprovat el 6 d'octubre del 1982 i que modifica el primer pla parcial aprovat el 25 de febrer de 1975.

El carrer de la riera d'Oix té forma de lletra *el*, amb entrada pel carrer de la riera Mus i sortida pel d'Albí. És curt i de poca amplada, cosa que el converteix en un petit racó de món entre els

dos carrers més importants del barri. Segurament aquesta característica de carrer marginal i tranquil és el que ha afavorit la seva ràpida ocupació. En aquest moment no hi queda més que un solar lliure, a la cantonada amb el carrer d'Albí. A la resta de parcel·les s'hi han construït els últims tres anys cases unifamiliars envoltades de jardí.

La riera d'Oix neix al coll de Sant Pau, més amunt del poble de Sant Pau de Segúries i al peu del Capsacosta i el Puig Ou, al límit de les comarques de la Garrotxa i el Ripollès. Després de travessar la meravellosa, despolada i gairebé incomunicada Vall del Bac, entra per la gorja del bosc del Quer a la vall d'Oix, on voreja els pobles d'Oix i de Sant Miquel de Pera. Anna Borbonet considera, en el llibre «La vall del Bac», que el nom de riera d'Oix li correspon, amb propietat, només en el tros entre la sortida del bosc del Quer —també dit Bodequer— fins a la unió amb la riera de Beget. Des de Sant Pau de Segúries a

l'edifici Bodequer la veu popular l'ha denominat sempre riera de la Vall del Bac. En definitiva, però, es tracta del mateix curs d'aigua. Per dintre la Vall del Bac, s'amaga a estones en racons de frondosa vegetació amb un itinerari de petits salts i gorgs quietes. En unir-se amb la riera de Beget forma el riu Llierca, afluent aquest, per la dreta, del Fluvià, al qual s'uneix prop de Sant Jaume de Llierca. La riera d'Oix forma, prop del poble del mateix nom, algunes gorgues molt concorregudes pels estiuencs.

J. Fabre

El carrer de la riera d'Osor

577

El carrer de la riera d'Osor pertany a la urbanització Girona-2, en la qual hi ha d'altres carrers amb nom de cursos d'aigua de les comarques gironines. Tots els van posar en el ple del 19 de juliol del 1985 i conformen una veritable conca hidrogràfica, junt amb altres carrers de Palusa-costa batejats anys endarrera, situats a prop i que també tenen noms de rius.

Aquest carrer va des del d'Albí fins al de Reggio Emilia. El que li és constitució a l'altre costat del d'Albí porta el nom del riu Brugent. Tant aquest últim com el de la riera d'Osor tenen la característica diferencial, respecte a d'altres del barri, que s'hi han construït blocs de planta i dos pisos. En els carrers veïns només s'hi troben cases de planta i pis amb jardí. En els carrers de la riera d'Osor i del riu Brugent els blocs de petita alçada conviuen amb cases unifamiliars. Al de la riera d'Osor, concretament, hi ha un sector de cases aparellades de planta i pis al costat de l'edifici de planta i dos pisos, i, al

davant, un conjunt de casetes amb uns arcs que caracteritzen el seu exterior.

El carrer, com tots els del barri, és ben urbanitzat i, de moment, molt tranquil. La urbanització de la qual forma part compta amb pla parcial aprovat el 25 de febrer del 1975 i modificat per un Pla Especial de Millora urbana aprovat el 6 d'octubre de 1982. Aquesta modificació, com hem comentat ja en parlar d'altres carrers del barri, va consistir a rebaixar les alçades per satisfer millors els gustos de la clientela, que ara tendeix preferentment cap a la caseta i l'hortet. Encara no s'hi ha posat placa que orienti sobre el nom del carrer. En canvi, els veïns del carrer del riu Brugent, situat al costat, s'han espavilat pel seu compte i, sense esperar la placa municipal, n'hi han posat una d'encarregada per ells mateixos en un establiment de retols.

La riera d'Osor és un afluent per la dreta del Ter situat a la comarca de la Selva. Neix al límit provincial entre Barcelona i Giro-

na, prop del mas de Can Carbasca i del coll de Querós. Al peu del turó Clopet (960 m.), poc després del seu neixement, se li uneix la riera Gran, que ve de molt més lluny. Aquests, cinc quilòmetres abans de la unió amb la riera d'Osor, ja va resseguint la carretera de Sant Hilari a Anglès, i quan es produeix la fusió de les dues rieres, la d'Osor segueix també pel costat de la carretera durant 17 quilòmetres. En aquest recorregut passa pel costat d'Osor i, en arribar a Anglès, s'uneix al Ter.

J. Fabre

EL LECTOR ESCRIU

13.2.1953 formava part com a empleat d'aquesta empresa, i no pas per un permís verbal concedit, com escriu la seva corresponçal, per l'antic batlle de Salt.

El règim de manteniment de l'habitatge anava a càrrec de FEVE, fins a partir de mitjans dels anys 70, en què totes les despeses les paguem nosaltres. També s'ha de fer una precisió d'àmbit personal, referent a la notícia que diu «és una família en la qual treballen ambdós membres», ja que desvirtua la realitat, ja que només treballa el qui signa aquest escrit.

D'altra banda, i centrant-nos específicament en el presumpte estat ruïnós de l'habitatge, són necessàries també diverses matisacions. En primer lloc cal dir que la nostra intenció de fer obres sempre ha existit. Per això fa uns sis anys vam demanar un permís d'obres a l'Ajuntament de Girona —eren els temps de l'annexió— i des de la mateixa finestreta municipal se'ns va denegar, objectant que el pla d'ordenament manava el seu enderrocament. A partir d'aleshores ens hem hagut d'accontentar fent obres menors per tal de conservar la dignitat de la llar que habitem. Actualment, la part de l'edifici que no habitem, hem de reconèixer que, efectivament, pateix un estat progressiu de degradació, però no és el cas de la zona en què nosaltres vivim, per bé que estem disposats a fer els arranjaments estrictament necessaris.

Si l'Ajuntament de Salt cataloga l'antiga estació com a patrimoni artístic-arquitectònic, adquirint una dimensió i una finalitat diferent a la que des de fa 25 anys desenvolupa, considerem que ha d'existir una sortida favorable per a nosaltres, ja que d'alguna manera hem format, ens sembla, part important durant un quart de segle del conjunt de l'estació. La via del diàleg ha de fructificar, malgrat que les imprecisions —o desinformacions— que produeix la lectura de l'article signat per Bel Bosch, no hi ajuden pas gens ni mica. / *Jaume Arbòs i Planas.*

Els canyissos de l'estany de Banyoles

He escoltat, amb sorpresa, les declaracions a l'últim Ple de l'Ajuntament de Banyoles, del regidor d'Urbanisme i Medi de l'Ajuntament de Banyoles, senyor Anton Prat i Daranas. Públicament replica als arguments en contra de la tala de la vegetació aquàtica a l'entorn de l'estanyol del Vilar de Banyoles, afirmant (en resum, i cito de memòria) que «el canyís no s'ha tallat tot de soca-rel, sinó que només l'hem estassat, i que la funció de filtració que diuen els tècnics, la realitzen igualment, donat que les arrels no s'han eliminat».

Aquesta sembla ser la resposta oficial a totes les peticions també oficials, en contra de la tala, que ha fet una entitat ciutadana de reconegut prestigi en temes ecològics com és el Museu Municipal Darder d'Història Natural i el Laboratori de Limnologia.

El 9 d'agost es publicà, a la Secció d'Ecologia del PUNT DIARI, un article complet sobre les funcions de la vegetació aquàtica i les alternatives que es proposaven per l'únic dia del concurs de pesca anual que es celebra a l'estanyol del Vilar.

La decisió, per part de l'actual Consistori de l'Ajuntament de Banyoles, on el Sr. Anton Prat és

responsable d'Urbanisme i Medi, sembla ignorar «olímpicament» tots els arguments dels professionals que allí s'esmerçaren.

Aquesta ignorància sembla interessada, cega i quasi obcecada, perquè demostra que a l'estany es situen els interessos particulars per damunt dels públics, que l'Ajuntament té l'obligació de defensar.

Les seves declaracions són clarament tendencioses, perquè desinformen i amaguen el veritable problema derivat de la irresponsabilitat d'autoritzar la tala de la vegetació. És clarament just el contrari, i tergiversa els fets, quan diu que en no tallar-se de soca-rel, la capacitat de filtre biològic de la vegetació no ha quedat malmesa. Els professionals, i no els afeccionats a la Fisiologia Vegetal, ens diuen que tallar les plantes en ple període de creixement vegetatiu significa una alteració dràstica del seu cicle vital.

Es després de les seves declaracions que pensa que la capacitat de filtració s'efectua en les arrels, com si es tractés d'una xarxa de retenció física de les substàncies contaminants. Tant per tant, és conegut que les arrels no filtren res si la planta és tallada i inactiva, perquè es fa per absorció!

El que ha quedat clar és que ha permès la tala de la vegetació incomplint el Reglament d'Usos de l'Estany de Banyoles, que diu que l'autorització per realitzar la tala l'ha de donar l'Ajuntament, vista la petició de l'Entitat, en aquest cas el Club de Pescadors, que hauria d'haver-la acompanyat d'un informe raonat d'una altra Entitat amb reconegut prestigi ecològic. En aquest cas, tal com he assenyalat abans, l'informe el Museu Darder era en sentit contrari.

Seria curiós veure si hauria estat possible trobar un informe, raonat, favorable a l'estassada de la vegetació que el regidor d'Urbanisme autoritzà.

És clar, com es després de les seves afirmacions, que com a regidor d'Urbanisme, i responsable polític de l'àrea, pot ignorar els arguments dels professionals quan aquests són diferents del seu criteri sota la fal·làcia que a l'estany hi ha altres interessos endemés dels «ecologistes», un més, sembla, del conjunt.

Posar en el mateix plat uns i altres no deixa de ser una irresponsabilitat. El regidor d'Urbanisme i el conjunt del Consistori tenen la responsabilitat històrica de contribuir a evitar la contaminació de l'estany i del medi lacustre en un moment en què especulacions i interessos de tota mena poden malmetre el futur de l'Estany i del seu paratge.

No és suficient manifestar de paraula que s'està per la defensa i protecció de l'equilibri de l'estany, cal demostrar-ho amb fets, i és així com es veuen: les primeres decisions del nou consistori amb el Reglament d'Usos de l'Estany aprovat van en contra de la protecció de què parlen. Ara tenim el marc legal per fer-ho, tenim un Reglament d'Usos que cal fer complir amb rigor sense saltar-se'l quan convinguí.

Els professionals, que el regidor sembla menystenir acusant-los d'antropofòbics, sempre estem disposats a col·laborar en la línia de coherència i seriositat estricta envers la conservació del paratge de l'Estany, fent-lo compatible amb l'ús pel lleure a través d'un bon planejament. / *Carles Abellà i Armetller.* Membre del Laboratori Municipal de Limnologia. Museu Darder. Banyoles.

1r. ANIVERSARI
Facundo Roca i Masdeu

Que se'n va anar a la casa del Pare
el dia 9 d'octubre de 1.986

Els seus familiars, que el recordaran sempre, us demanen una oració per ell.

La missa es celebrarà avui diumenge, dia 11, a les 11 del matí, a l'església parroquial de Maià de Montcal.

Maià de Montcal, 11 d'octubre de 1987

NECROLÒGIQUES

MARIA PASCUAL MOY

A l'edat de 92 anys, va morir ahir a Peralada Maria Pascual Moy. Residia al Mas Maset de Peralada. Era vídua de Pere Maset i Carbone.

La missa exequial tindrà lloc avui, dia 11, a les 12 del migdia, a l'església parroquial de Peralada.

SERVEI DE
NECRO-
LÒGIQUES

Tel. 21 35 08